

COMMISSION DES FINANCES ET DES AFFAIRES ÉCONOMIQUES
COMMISSIE VOOR DE FINANCIËN EN DE ECONOMISCHE AANGELEGENHEDEN

SÉANCE DU MERCREDI 15 JANVIER 1997
VERGADERING VAN WOENSDAG 15 JANUARI 1997

SOMMAIRE :

DEMANDE D'EXPLICATIONS (Discussion):

Demande d'explications de M. Coene au ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises sur «l'excès de pouvoir dans les arrêtés de pouvoirs spéciaux».

Orateurs: **M. Coene, M. Pinxten**, ministre de l'Agriculture et des Petites et Moyennes Entreprises, p. 618.

INHOUDSOPGAVE :

VRAAG OM UITLEG (Bespreking):

Vraag om uitleg van de heer Coene aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de bevoegdheidsoverschrijding in de volmachtenbesluiten».

Sprekers: **de heer Coene, de heer Pinxten**, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen, blz. 618.

PRÉSIDENCE DE **M. HATRY**, PRÉSIDENT
VOORZITTERSCHAP VAN **DE HEER HATRY**, VOORZITTER

La séance est ouverte à 11 h 30.

De vergadering wordt geopend om 11.30 uur.

VRAAG OM UITLEG VAN DE HEER COENE AAN DE MINISTER VAN LANDBOUW EN DE KLEINE EN MIDDELGROTE ONDERNEMINGEN OVER «DE BEVOEGDHEIDSOverschrijding IN DE VOLMACHTENBESLUITEN»

DEMANDE D'EXPLICATIONS DE M. COENE AU MINISTRE DE L'AGRICULTURE ET DES PETITES ET MOYENNES ENTREPRISES SUR «L'EXCÈS DE POUVOIR DANS LES ARRÊTÉS DE POUVOIRS SPÉCIAUX»

De voorzitter. — Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Coene aan de minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen over «de bevoegdheidsoverschrijding in de volmachtenbesluiten».

Het woord is aan de heer Coene.

De heer Coene (VLD). — Mijnheer de voorzitter, in een aantal volmachtenbesluiten, genomen in uitvoering van de sociale volmachtenwet van 26 juli 1996, meer bepaald in deze met betrekking tot het sociaal statuut van de zelfstandige, hebben wij een bevoegdheidsoverschrijding vastgesteld.

Vooraf wens ik erop te wijzen dat het niet gemakkelijk is om duidelijk aan te geven waarover het precies gaat. De regering heeft niet bijgedragen tot meer klaarheid. Zij heeft immers, ondanks het verzoek van de Raad van State, de koninklijke besluiten niet genummerd. Het is dan ook bijzonder moeilijk precies te omschrijven over welk koninklijk besluit het gaat. Om alle misverstanden te vermijden, doe ik er dan ook voorlezing van: koninklijk besluit houdende financiële en diverse bepalingen met betrekking tot het sociaal statuut der zelfstandigen, met toepassing van titel 6 van de wet van 26 juli 1996 houdende modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels en van artikel 3 van de wet van 26 juli 1996 houdende realisatie van de budgettaire voorwaarden van de Economische en Monetaire Unie.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen — Ik weet waarover het gaat.

De heer Coene (VLD). — Bij elk van die koninklijke besluiten moet men eerst een uitvoerig opschrift lezen om te weten waarop het betrekking heeft. Als bestuurlijke daad vind ik dit onaanvaardbaar.

De regering blijft in de boosheid volharden. Ze wil de indruk wekken dat deze besluiten geen volmachtenbesluiten zijn, maar ik geloof niet dat er nog iemand is die deze illusie koestert. Het illustreert de houding van de regering ten opzichte van wettelijke beschikkingen, maar hierop kom ik later terug.

Een eerste bevoegdheidsoverschrijding betreft de vaststelling van de bijdragen van zelfstandigen. Het koninklijk besluit voorziet onder meer in een verhoging van de bijdragen voor de zelfstandigen in bijberoep, de invoering van een forfaitaire bijdrage en een verhoging van de vennootschapsbijdrage. Dit vormt geen probleem, want dit kadert in het geheel van de volmachtenbesluiten.

In artikel 6 van dit besluit wordt de Koning gemachtigd om bepaalde bijdragepercentages en het forfaitair bedrag te wijzigen. Een soortgelijke machtiging aan de Koning vinden we terug in artikel 10, waar het gaat om een aanpassing van de vennootschapsbijdrage.

Dit zijn, wat ik zou noemen, getrapte volmachten. Eerst wordt volmacht gegeven om de bijdrage te wijzigen. In het koninklijk besluit waarin de bijdrage wordt gewijzigd, wordt vervolgens volmacht verleend om de bijdrage aan te passen onbepaald in de tijd en dus zonder dat bekrachtiging door het Parlement daartoe vereist is. Met andere woorden, er worden volmachten ingevoerd «in het kwadraat». Mijn standpunt terzake wordt bijgevalen door de Raad van State die in zijn advies over dit eerste volmachtenbesluit stelt: «Die opdracht is in te ruime bewoordingen geformuleerd. Het ontwerp geeft immers niet aan binnen welke perken en onder welke voorwaarden en volgens welke normen de Koning de bepalingen van het koninklijk besluit nr. 38 kan wijzigen.

Een zodanige bevoegdheidstoekenning kan niet worden ingepast in de machten die de Koning ontleent aan de bijzondere-machtenwetten van 26 juli 1996: zij zou met name tot gevolg hebben dat voor de hier aan de orde zijnde aangelegenheden de bijzondere machten van die wetten door de Koning zelf onbepaald worden verlengd buiten de in die wetten gestelde tijdslimieten.

Om bestaand te zijn met de bijzondere volmachtenwetten moeten in de delegatiebepaling nadere grenzen worden aangegeven waarbinnen de Koning de bedoelde «aanpassingen» kan doen.»

Het gaat hier dus ondubbelzinnig om een bevoegdheidsoverschrijding.

Een tweede bevoegdheidsverschrijding stellen wij vast in het koninklijk besluit houdende invoering van een stelsel van uitkeringen ten gunste van de zelfstandigen in geval van faillissement, met toepassing van titel 6, hoofdstuk 3, afdeling 3, van de wet van 26 juli 1996.

Artikel 2, tweede lid, machtigt de Koning om de voorwaarden en de modaliteiten te bepalen waarin de faillissementsverzekering ook van toepassing zal zijn voor zelfstandigen die zich in de onmogelijkheid bevinden hun opeisbare of nog te vervallen schulden te voldoen.

De Raad van State neemt ook tegenover dit besluit een gelijkwaardig standpunt in. Hij oordeelt dat het ontwerp «niet aangeeft binnen welke perken, onder welke voorwaarden en volgens welke normen de Koning de bedoelde voorwaarden en modaliteiten zal kunnen vaststellen».

De regering stuurt de parlementsleden eens te meer naar huis. Zij wil alles zelf doen. De parlementsleden kennen zich maar beter met dienstbetoon of met andere zaken bezighouden.

Wat is nu het fundamenteel probleem met deze twee uitvoeringsbesluiten en wat zijn de gevolgen van deze bevoegdheidsverschrijdingen?

Bij de stemming over de sociale volmachtenwet heeft het Parlement zijn bevoegdheid om de sociale bijdragen voor zelfstandigen te wijzigen, uit handen gegeven en toevertrouwd aan de regering. Uiteraard gingen wij daar toen reeds niet mee akkoord. Ook de Raad van State bracht toen reeds een negatief advies uit over een dergelijke bevoegdheidsdelegatie: «Over het algemeen betwisten de auteurs, hierbij steunend op de bewoordingen zelf van artikel 105 van de Grondwet, dat 's Konings verordeningbevoegdheid, op grond van dat artikel, uitgebreid kan worden tot aangelegenheden die, volgens de Grondwet, tot de eigen bevoegdheid van de wetgever behoren... Het is inderdaad voor de wetgever zeer moeilijk om, met name op sommige gebieden waarvoor de Grondwet hem nochtans uitsluitend bevoegd heeft gemaakt, op te treden met al de spoed en doortastendheid en zonder dat de procedure voor het totstandbrengen van een wet, met de openbaarheid die daar noodzakelijkerwijs mee gemeoid is, het doel zelf dat met de nieuwe wetbepalingen zou moeten worden bereikt, in min of meer ernstige mate in gevaar brengt.»

De fundamentele bezwaren tegen de oorspronkelijke bevoegdheidsoverdracht heeft de meerderheid naast zich neergelegd. Gesterkt door die houding vindt de regering dat zij er een schep bovenop kan doen en heeft in de volmachtenbesluiten, uitgevaardigd ter uitvoering van de sociale volmachtenwet, de Koning opnieuw gemachtigd om in de toekomst de sociale bijdragen te wijzigen en de voorwaarden en modaliteiten van de faillissementsverzekering te bepalen voor zelfstandigen die in de onmogelijkheid verkeren aan hun opeisbare of nog te vervallen schulden te voldoen. De volmachten worden dus onbeperkt in de tijd verlengd. Het Parlement wordt volledig uitgeschakeld in het vastleggen van de sociale bijdragen voor de zelfstandigen.

De Koning wordt gemachtigd dit te doen zonder beperking in omvang. Hierbij rijst de vraag of de band tussen het verwerven van meer inkomsten — het middel — en de vrijwaring van de financiële leefbaarheid van de sociale zekerheid — de doelstelling — nog wel bestaat. Door de invoering van een in de tijd onbeperkt en algemeen geldend regime wordt deze band voorgoed verbroken. Nochtans heeft de Raad van State in zijn eerste advies bij de evaluatie van de volmachtenwet deze band als essentieel element bestempeld in de verantwoording voor de uitoefening van bepaalde bevoegdheden bij koninklijk besluit. In dit geval bestaat er echter geen enkele band meer tussen het middel en de doelstelling. De bevoegdheidsoverdracht wordt niet beperkt tot de bevoegdheden die noodzakelijk zijn voor het vrijwaren van de financiële leefbaarheid van de sociale zekerheid met het oog op het vervullen van de voorwaarden opgelegd aan de toetreding tot de Europese Monetaire Unie. De bevoegdheid werd *sine die* overgedragen.

Aan de bevoegdheidsoverdracht wordt wel één beperking opgelegd: een uitzondering wordt gemaakt voor het bepalen van de vennootschapsbijdrage, die maximaal tot 12 500 frank mag worden verhoogd.

Op deze uitzondering na werd dus noch de omvang van de bevoegdheidsoverdracht, noch de geldigheidsduur ervan beperkt. Ook de bekrachtiging door het Parlement blijft volledig achterwege. Hiermee wordt nogmaals aangetoond dat de zo vaak ingeroepen parlementaire bekrachtiging slechts een schaamdoekje was dat de illusie moest blijven onderhouden dat het Parlement, wanneer dat echt noodzakelijk mocht blijken, op bepaalde volmachtenbesluiten zou kunnen terugkomen. De parlementaire bekrachtiging had in het verleden enkel tot doel om aan de koninklijke besluiten ook formeel kracht van wet te geven. Deze stap in de procedure wordt nu overgeslagen en elk volmachtenbesluit krijgt meteen ook de vorm van een wet. Hieraan zijn een aantal juridische en politieke gevolgen verbonden.

Vanuit juridisch oogpunt bedreigt deze bevoegdheidsverschrijding de rechtszekerheid. De rechterlijke macht zal immers overgaan tot het toetsen van de volmachtenbesluiten aan de volmachtenwetten. In zijn advies over de sociale volmachtenwet heeft ook de Raad van State hierop gewezen. Hij heeft gewezen op de volstrekte noodzaak om de bijzondere machten nauwkeurig af te bakenen opdat de rechterlijke controle, die krachtens artikel 159 van de Grondwet op de verordende handelingen moet worden uitgeoefend, werkzaam zou kunnen zijn en opdat er geen rechtsonzekerheid uit zou voortvloeien. In geval van twijfel over de grenzen van de machtiging bestaat het gevaar dat de interpretatie van de rechters zal verschillen van deze van de regering. Bij de uitvoering van deze tweedegraads-volmachtenbesluiten kunnen beslissingen van bepaalde rechters op de helling worden gezet en dit zal een extreme rechtsonzekerheid met zich brengen. Reeds in 1983 bracht de Raad van State een gelijkaardig advies uit bij de voorbereidende werken van de toenmalige volmachtenwetten. In een aantal concrete gevallen bleek dat de volmachtenwetten niet uitvoerbaar waren om de aangehaalde redenen. De rechterlijke macht was immers van oordeel dat sommige reglementaire bepalingen niet met toepassing van volmachtenbesluiten konden worden uitgevoerd.

De rechters zullen de verenigbaarheid van de volmachtenbesluiten en de volmachtenwetten toetsen. Als de verenigbaarheid *stricto sensu* niet kan worden aangetoond, zullen bepaalde reglementeringen door de rechters als onbestaand en van generlei waarde kunnen worden beschouwd. Deze situatie wordt door de volmachtenbesluiten van deze regering in het leven geroepen.

Naast de juridische gevolgen zijn er ook politieke consequenties want deze regering treedt eens te meer ook belangrijke beginselen van de politieke democratie met voeten. In een democratisch bestel worden zij die de belastingen heffen, door het volk verkozen. Aldus kan de burger toezicht uitoefenen op het fiscale beleid en kan hij desgevallen een ongerechtvaardigd beleid afstraffen. Met de huidige ingreep wordt aan de fundamentele prerogatieven van het Parlement voorbijgegaan. De regering trekt de bevoegdheid op fiscaal vlak, in casu inzake de bijdragen aan de sociale zekerheid, volledig naar zich toe en onttrekt ze aan het toezicht van de verkozenen. De regeringsleden hebben sinds kort immers geen zitting meer in het Parlement. Nu zoveel gesproken wordt over politieke vernieuwing, over de uitbreiding van de parlementaire inspraak in het beleid en over de herwaardering van de parlementaire assemblees, lijkt het mij onbetamelijk dat de regering zich weerom aan bevoegdheidsverschrijding te buiten gaat.

De minister zelf nam bij het vorige agendapunt de sloganske regeringsretoriek over, maar de praktijk van het beleid staat haaks op de principes die de regering beweert te willen promoveren. In dit concrete geval valt de politieke vernieuwing voor de oude geplogenheden en procédés van brute machtsuitoefening waarbij het Parlement schaamteloos ter zijde wordt geschoven bij eenvoudig koninklijk besluit. Hiermee demonstreert deze regering nogmaals haar fundamenteel gebrek aan respect voor de rechtsstaat. De rechtsregels van de democratische staat worden door de uitoefenaars van de macht voortdurend met voeten getreden. Het is volkomen logisch dat onze instellingen hierbij aan politieke geloofwaardigheid inboeten. De overheid treedt voortdurend op tegen de burgers, bestraft ze voor sociale en fiscale fraude en maant ze aan alle rechtsregels te respecteren, maar tegelijkertijd bezondigt de regering zich aan wettelijke fraude door

de wettelijke regels te manipuleren en in dubbelzinnige bewoordingen haar praktijken van onwettelijk beheer te verschonen ondanks eensluidende negatieve adviezen van de Raad van State.

Hoe kan een Staat die haar eigen rechtsregels voortdurend met voeten treedt, geloofwaardig overkomen bij burgers die bij de minste overtreding worden gepenaliseerd? Als de politiek zo aan geloofwaardigheid heeft ingeboet, dan is dit in grote mate te wijten aan het nefaste beleid die deze regering de jongste jaren heeft gevoerd. Haar houding staat voortdurend haaks op haar retoriek over de politieke vernieuwing en de herwaardering van het Parlement.

Daden zeggen meer dan woorden. Deze koninklijke besluiten nopen ons tot de vaststelling dat er een zeer grote kloof bestaat tussen retoriek en praktijk.

Een derde aspect van dit dossier betreft de heel subtiële manier waarop de regering het principe van het paritair beheer van de sociale zekerheid op de helling zet. Hier is geen sprake meer van paritair beheer, aangezien de overheid maatregelen oplegt. Als we de logica doortrekken, zal de regering niet alleen de omvang en de modaliteiten van de uitkeringen zelf bepalen, maar nog een stap verder gaan en het paritair beheer gewoon afschaffen. Men kan de parastatale instellingen dan beter integreren in de administratie, wat alleszins een administratieve vereenvoudiging zou zijn. Ook de rol van de ziekenfondsen en de vakbonden als partners in het gesprek wordt dan overbodig.

Graag kreeg ik van de minister een antwoord op volgende vragen.

Ik heb voorlezing gedaan van de opmerkingen van de Raad van State met betrekking tot de bevoegdheidsoverschrijding waaraan de regering zich in genoemde koninklijke besluiten te buiten gaat. Wat is het standpunt terzake van de minister? Acht de minister het aanvaardbaar dat de regering de wet bij gewoon koninklijk besluit kan wijzigen, zonder beperking in tijd en omvang?

Als de sociale bijdragen voor zelfstandigen, na het voltrekken van de bekrachtigingstermijn in een koninklijk besluit worden verhoogd, is het niet uitgesloten dat de rechter dat besluit niet zal toepassen. Wat is het standpunt van de minister ten opzichte van de rechtsonzekerheid die op deze manier wordt gecreëerd?

Aangezien de regering zelf beslist over de aanpassing van de sociale bijdragen van zelfstandigen en zij bovendien aan de Koning bevoegdheden delegeert met betrekking tot de primaire arbeidsongeschiktheid, wordt het paritaire beheer van de sociale zekerheid geleidelijk uitgehouden.

Zal de minister hieruit de gepaste conclusies trekken en de illusie dat de sociale zekerheid paritair wordt beheerd, niet langer in stand houden? Zal hij bijgevolg de parastatale instellingen integreren in de administratie en de structuur van het paritair beheer ontmantelen?

M. le président. — M. Coene, les réponses du ministre à vos questions permettront peut-être de lever les doutes juridiques qui pèsent sur les arrêtés royaux. À ce titre, votre demande d'explications revêt une importance particulière.

Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen. — Mijnheer de voorzitter, ik zal in antwoord op de vragen van de heer Coene proberen de twijfels weg te nemen. Vooraf nog dit. Ik heb het gevoel dat de vragen van de heer Coene geïnspireerd zijn op de ontwerpbesluiten, en niet op de besluiten die werden opgesteld na het advies van de Raad van State. Dit zou zijn twijfels enigszins kunnen verklaren.

De vraag van de heer Coene omvat drie elementen. Hij had het over een vermeende dubbele bevoegdheidsoverschrijding met als gevolg mogelijke rechtsonzekerheid, zowel met betrekking tot de aanpassing door de ministerraad van de bijdragen in het sociaal statuut van de zelfstandigen als met betrekking tot het verruimen van het toepassingsgebied van de sociale verzekering in geval van faillissement naar de situatie van kennelijk onvermogen. Vervolgens had de heer Coene het over de betekenis en het belang van het paritaire beheer in het sociaal statuut der zelfstandigen. Hij zal begrijpen dat ik bijzonder apprecieer dat hij daarop de nadruk legt.

Sta me toe te beginnen met de aanpassing van de bijdragen. Het koninklijk besluit nummer 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, biedt reeds de mogelijkheid de bijdragepercentages — enerzijds 16,7 % en anderzijds het verlaagde tarief van 12,27 % — bij in Ministerraad overlegd besluit aan te passen.

Het koninklijk besluit van 18 november 1996 waarnaar de heer Coene verwezen heeft, breidt de aanpassingsmogelijkheid uit tot een tweetal kleinere elementen van de bijdragestructuur, namelijk het bedrag waarop de minimumbijdrage wordt berekend, die thans 15 985 frank per kwartaal bedraagt, en de forfaitaire bijdragen voor zelfstandigen, zowel fysieke personen als ondernemingen.

De regering volgt dus een normaal gangbare praktijk in het kader van het statuut voor zelfstandigen. Daarom kan er principieel geen sprake zijn van een wijziging van bevoegdheden noch van een bevoegdheidsoverschrijding.

Om elke betwisting te voorkomen, werd tegemoetgekomen aan de opmerkingen van de Raad van State. Er werd dan ook heel duidelijk bepaald welke de grenzen zijn van de aanpassing van de forfaitaire bijdrage voor fysieke personen en voor vennootschappen en van het bedrag waarop de minimumbijdrage wordt berekend.

De heer Coene heeft daarstraks verwezen naar het eerste lid van artikel 6, maar hij heeft blijkbaar de bepalingen van het tweede lid van hetzelfde artikel over het hoofd gezien, die luiden: «De bedragen van de forfaitaire bijdragen waarvan sprake in het eerste lid en de bijdragenverhoging ingevolge de aanpassing van het bedrag van de beroepsinkomsten opgenomen in artikel 12, § 1, tweede lid, ...» — bedoeld wordt voornoemd artikel van het oorspronkelijk koninklijk besluit — «... mogen evenwel niet meer bedragen dan 7 000 frank.» Er werd dus zeer duidelijk gestipuleerd welke bevoegdheden aan de Koning worden overgedragen en binnen welke grenzen de Koning gemachtigd is deze uit te oefenen. Ook artikel 10 bepaalt maximumbedragen met betrekking tot de vennootschappen; het maximumbedrag is hier vastgelegd op 17 500 frank. De heer Coene heeft daaraan overigens gerefereerd. Er kan dus geen sprake zijn van enige bevoegdheidsoverschrijding en bijgevolg evenmin van enige rechtsonzekerheid, aangezien er aan de opmerkingen van de Raad van State werd tegemoetgekomen. De bevoegdheidsdelegatie aan de Koning is beperkt door precies becijferde grenzen.

Verder werd een opmerking geformuleerd met betrekking tot het toepassingsgebied van de sociale zekerheid in geval van faillissement. Zoals ik naar aanleiding van andere vragen reeds heb verklaard, is deze sociale verzekering een innovatie die van toepassing is voor gefailleerde zelfstandigen, zaakvoerders, bestuurders en werkende vennoten van handelsvennootschappen die failliet werden verklaard. Mocht het toepassingsgebied hiertoe strikt worden beperkt, dan zou tekort worden geschoten ten aanzien van zelfstandigen-niet-handelaars, die weliswaar niet failliet kunnen worden verklaard, maar zich wel in de vergelijkbare situatie van het kennelijk onvermogen kunnen bevinden. Het Parlement zal wellicht niet wensen dat de groep zelfstandigen-niet-handelaars, terzake mogen worden gediscrimineerd. Ik denk hier onder meer aan de landbouwers en aan de vrije beroepen. Vandaar werd ervoor geopteerd de zelfstandigen-niet-handelaars, onder het toepassingsgebied *ratione personae* te laten vallen. De wettelijke basis voor deze beslissing is terug te vinden in artikel 29 van de sociale kaderwet, dat bepaalt dat voor bedoelde sociale verzekering gefailleerde zelfstandigen in aanmerking komen en ermee gelijkgestelde personen, waarmee de zelfstandigen, niet-handelaars, in een situatie van kennelijk onvermogen worden bedoeld.

Het ligt in onze bedoeling de toepassing op de zelfstandigen-niet-handelaars, te verbinden aan een procedure van collectieve schuldregeling. De minister van Economische Zaken heeft daartoe een wetsontwerp bij het Parlement ingediend. De regering is van mening dat beide zaken niet los van elkaar kunnen worden behandeld. Rekening houdend met het advies van de Raad van State, werd de tekst van het ontwerpbesluit aangepast. Deze aanpassing komt erop neer dat de uitbreiding van het toepassingsgebied *ratione personae* bij wege van het besluit zelf en niet door de Koning in een uitvoeringsbesluit wordt gerealiseerd. In uitvoe-

ring van zijn gewone bevoegdheden, kan de Koning wel nog een aantal voorwaarden en modaliteiten bepalen die niet in de bepalingen van het besluit werden opgenomen. Vanuit legistiek oogpunt lijkt dit de normaalste zaak van de wereld, temeer daar deze modaliteiten en voorwaarden eerst nog in het Parlement ter discussie zullen staan bij de bespreking van het wetsontwerp met betrekking tot de collectieve schuldregeling.

Het leek mij dan ook niet aangewezen dat deze problematiek vooraf reeds in detail bij koninklijk besluit zou worden geregeld, want dan zou de parlementaire discussie over de collectieve schuldregeling in het gedrang komen. Met betrekking tot de regeling voor faillissementen kan er dus evenmin sprake zijn van enige bevoegdheidsoverschrijding aangezien de Koning enkel de uitvoeringsmodaliteiten van de wet zal kunnen bepalen.

Met betrekking tot het paritair beheer, refereer ik aan de artikelen 6 en 10. Zowel artikel 6 met betrekking tot de forfaitaire bijdragen voor fysieke personen als artikel 10 met betrekking tot de forfaitaire bijdragen voor de vennootschappen, bepalen: «Na advies van het algemeen beheerscomité, kan de Koning...» De heer Coene heeft daar blijkbaar overgelezen. Noch met de modernisering van de sociale zekerheid voor de zelfstandigen noch met een aantal specifieke wijzigingen die ik heb toegelicht, wordt het paritaire beheer op de helling gezet, wel integendeel. Het koninklijk besluit van 18 november jongstleden, met betrekking tot de invoering van het globaal financieel beheer in het sociale statuut der zelfstandigen, biedt veel meer bevoegdheden en manoeuvreerruimte aan het Algemeen Beheerscomité voor het sociaal statuut der zelfstandigen, dat tot nu toe slechts een adviserende bevoegdheid had. Met de huidige besluiten krijgt het specifieke bevoegdheden met betrekking tot het eigenlijk beheer van het sociaal statuut, zoals het afsluiten van leningen en het nemen van maatregelen inzake schuldconsolidatie. Het paritaire beheer ziet zijn bevoegdheden en taken dus uitgebreid. Voor aanpassingen van bijdragen en/of forfaitaire bijdragen is het advies van het Algemeen Beheerscomité verplicht.

Mijnheer de voorzitter, ik hoop hiermee tegemoetgekomen te zijn aan de bekommernissen van de heer Coene en een aantal onduidelijkheden en onzekerheden te hebben weggewerkt.

De voorzitter. — Het woord is aan de heer Coene.

De heer Coene (VLD). — Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord, maar ik vrees dat hij de politieke geloofwaardigheid van het regeringsbeleid niet heeft weten op te vijzelen.

Ik beschik wel degelijk over de laatste versie van de teksten, namelijk de versie die ook door de regering aan het Parlement werd overgezonden. Alle aanpassingen aan de adviezen van de Raad van State werden in deze tekst opgenomen.

De regering voert terzake een zeer subtiel taktiek. In antwoord op een reeks fundamentele bezwaren van de Raad van State gaat de regering over tot een kleine tekstaanpassing waarmee zij kan beweren aan de bezwaren tegemoet te komen. Zo werd het maximumbedrag van 7 000 frank in de tekst opgenomen en de regering hoopt daarmee alle andere bezwaren van de Raad van State te kunnen opheffen.

Het is duidelijk dat de aanpassing helemaal niet tegemoetkomt aan de fundamentele bezwaren die de Raad van State heeft geformuleerd. Het probleem wordt nu eenmaal niet opgelost door een beperking tot 7 000 frank.

De minister verwijst naar het koninklijk besluit nummer 38, maar dat is ook een volmachtenbesluit, beperkt in de tijd.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen — Dat is een kaderwetbesluit.

De heer Coene (VLD). — Een genummerd koninklijk besluit is een volmachtenbesluit. Ik weet wel dat de minister de illusie wilt laten bestaan.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen — Ik maakte in 1967 geen deel uit van de regering.

De heer Coene (VLD). — Het is een puur volmachtenbesluit en is dus beperkt in de tijd. Het kan dan ook niet worden ingeroepen om een heleboel maatregelen in het kader van een bevoegdheidsdelegatie goed te keuren.

Naar mijn gevoelen zal rechtsonzekerheid blijven bestaan. Het zal dan ook niet lang duren vooraleer dit in de praktijk zal blijken.

Wat de faillissementsverzekering betreft, gaat het niet over de grond van de zaak, maar over de juridische aspecten. Heeft de regering de bevoegdheid om die wijzigingen aan te brengen? Of die wijzigingen al dan niet terecht zijn, is dan weer een andere discussie.

Ook op dit vlak komt de regering op geen enkele manier tegemoet aan de bezwaren van de Raad van State. Ook hier zullen dus weldra problemen rijzen.

Ten slotte, het paritaire beheer. Laten we ernstig blijven. Het globaal financieel beheer gaat over de toewijzing van financiële middelen, en niets meer dan dat. De minister mag niet de indruk wekken dat bevoegdheden werden gegeven aan het paritaire beheer, want de praktijk is anders. Het paritaire beheer is enkel nog bevoegd voor de toewijzing van de financiële middelen die sowieso worden gegeven. Het is de regering die de bijdragevoeten vaststelt. Dat noem ik geen paritair beheer, maar thesauriebeheer.

De fundamentele politieke macht ligt waar de bijdragen worden vastgesteld. Dat gebeurt niet meer door het paritaire beheer, maar door de uitvoerende macht.

De minister wenst de illusie weliswaar in stand te houden, maar de maatregelen van de regering staan daar volkomen haaks op. Ik voorziet dan ook heel wat moeilijkheden met deze koninklijke besluiten, aangezien zij op hun juridische waarde zullen worden getoetst. Juridische onzekerheid werd gecreëerd, omdat niet werd tegemoetgekomen aan de fundamentele bezwaren van de Raad van State. Er werden alleen formele kleine aanpassingen gedaan om de indruk te wekken dat de regering aan de bezwaren van de Raad van State tegemoetkomt, maar dat is niet het geval.

De voorzitter. — Het woord is aan minister Pinxten.

De heer Pinxten, minister van Landbouw en de Kleine en Middelgrote Ondernemingen — Mijnheer de voorzitter, mijn antwoord was heel duidelijk. De heer Coene en ik verschillen van mening, maar dat hoeft niet abnormaal te zijn in een democratie.

De voorzitter. — Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Dames en heren, onze agenda voor vandaag is afgewerkt.

Notre ordre du jour est ainsi épuisé.

De vergadering is gesloten.

La séance est levée.

(De vergadering wordt gesloten om 12.15 uur.)

(La séance est levée à 12 h 15.)